

på beskyttelsesprincippet, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 8, nr. 1-4), og bemærkningerne hertil.

3.4.2. *Det passive personalprincip*

3.4.2.1. Udvalget foreslår, at dansk straffemyndighed fortsat bør omfatte handlinger, som foretages *uden for* folkeretligt anerkendt statsområde, og som rettes mod personer med tilknytning til Danmark (statsborgerskab, bopæl mv.), uanset om gerningsmanden også har en sådan dansk tilknytning, jf. det passive personalprincip.

Udvalget foreslår, at dansk straffemyndighed på dette grundlag som hidtil kun skal omfatte lovovertrædelser af en vis grovhed. Straffemyndigheden bør således fortsat kun omfatte handlinger, som efter dansk ret kan medføre mere end 4 måneders fængsel.

Udvalget foreslår, at udtrykket »myndighedsområde« anvendes i stedet for udtrykket »folkeretligt anerkendt statsområde«, jf. ovenfor under pkt. 3.2 om det tilsvarende forslag vedrørende straffelovens § 6.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 275-277.

3.4.2.2. Udvalget har overvejet, om dansk straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip bør udvides til også at omfatte handlinger foretaget *inden for* fremmed myndighedsområde.

Udvalget anfører i den forbindelse, at straffesager som udgangspunkt så vidt muligt bør gennemføres ved en domstol i det land, hvor lovovertrædelser er begået, og hvor der på grund af vidners og andet bevismaterialers tilstedeværelse oftest er bedst udsigt til en forsvarlig gennemførelse af sagen. Der kan imidlertid tænkes situationer, hvor der er grundlag for at fravige dette udgangspunkt, og hvor der således kan peges på et behov for at sikre mulighed for retsforfølgning i Danmark, hvis ofret har en dansk tilknytning. Et sådant behov kunne f.eks. foreligge, hvis omstændighederne peger i retning af, at en straffesag mod gerningsmanden i gerningslandet ikke vil blive gennemført på én måde, der i tilstrækkelig grad beskytter det danske offer, eller hvor en sag ikke er højt prioriteret i gerningslandet.

Udvalget anfører som eksempel tilfælde, hvor en dansk kvinde under et kort ferieophold i udlandet udsættes for voldtægt begået af en anden udenlandsk turist, der ligeledes kun kortvarigt befinder sig på stedet. I et sådant tilfælde vil efterforskningen i gerningslandet i praksis kunne være vanskelig, hvis den danske

kvinde (og gerningsmanden) har forladt landet, ligesom retsforfølgning i gerningslandet normalt vil forudsætte, at gerningsmanden udleveres. Hvis gerningsmanden efterfølgende indfinder sig i Danmark uden dog at blive bosat eller tage lignende fast ophold her i landet (og således uden at blive omfattet af dansk straffemyndighed på grundlag af det aktive personalprincip, jf. ovenfor under pkt. 3.3 om den foreslåede ændring af straffelovens § 7), kunne det stride mod den almindelige retsfølelse, hvis danske myndigheder er afskåret fra at handle som følge af manglende straffemyndighed, uanset om der måtte foreligge tungtvæjende beviser for, at den pågældende er skyldig. Efter gældende ret ville retsforfølgning her i landet i sådanne tilfælde forudsætte, at Danmark afslår en udleveringsbegæring fra et andet land, der ønsker at straffefølge for handlingen, jf. straffelovens § 8, nr. 6.

Udvalget anfører, at en mulighed for her i landet at kunne foretage retsforfølgning i tilfælde, hvor personer med dansk tilknytning har været udsat for alvorlig kriminalitet i udlandet, vil bidrage til at sikre, at gerningsmanden til en alvorlig lovovertrædelse ikke kan gå fri, alene fordi gerningslandet eller eventuelt gerningsmandens hjemland ikke i tilstrækkelig grad fremmer sagen.

3.4.2.3. Udvalget finder det for vidtgående at udvide området for dansk straffemyndighed til alle tilfælde, hvor en lovovertrædelse i udlandet er rettet mod en person med dansk tilknytning, uanset om forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det pågældende udlænd. Udvalget anfører bl.a., at dansk straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip indebærer, at der kan ske retsforfølgning af personer, som er uden tilknytning til Danmark, og som derfor ikke kan antages at være bekendt med indholdet af dansk lovgivning. Det er som udgangspunkt netop en forudsætning for at fravige dobbelt strafbarhedskravet, at gerningsmanden kan antages at have haft mulighed for at kende til dansk lovgivning, jf. herved ovenfor under pkt. 3.3 om det aktive personalprincip.

Udvalget foreslår på den baggrund, at en udvidelse af dansk straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip kun bør omfatte lovovertrædelser, der også er strafbare i det pågældende fremmede land (dobbelt strafbarhed), således at gerningsmanden kan forventes at være bekendt med de lokale straffenormer.

Udvalget finder endvidere, at en udvidelse alene bør omfatte tilfælde, hvor det kan virke særligt krænkende, hvis der ikke er mulighed for at gennemføre en straffesag i Danmark. Dansk straffemyndighed bør således være betinget af, at der er tale om alvorlige